

— Добръ, да бжде по-твоему, та инакъ и неможе се съхрани тайната. Тя ще се обучава въ мойтъ харемъ, ще приеме Исляма; може бе ще настанжтъ по-добри врѣмена, и ти ще се оженишъ въ моята кхща, а пакъ азъ ще ти направя свадбата.

— Само така да не се изучи както моята първа жена въ харема на Гирея. Онѣзи наука отъ единъ смиренъ ловецъ на птици и звѣрове направи ловецъ на людие разбойникъ, хайдутинъ. Ако надъ мене пакъ се стоуа и такава бѣда, азъ може би ще стана гяуринъ, страшенъ за Исляма, повече страшенъ, отъ колкото всичкитъ гяурски хайдути наедно, защото азъ я обичамъ и умѣя да обичамъ.

— Не се страхувай, азъ не съмъ. Гирей и ще ти я запазѣ вѣрна на тебе. Това ще ти бжде награда за трудоветъ, къмъ които ти трѣбва сега да пристъпишъ.

Мюфтияга захвана да разказва на Кушчу-Оглу за *комитетитъ*, или, както обикновенно се произнася тукъ тѣзи дума, *комититъ*. но говорѣше за тѣхъ спорѣдъ турското разбираице. Въ очитъ на турцитъ това бѣше названието на нѣкакви си политически бунтуещи се дerviши испращани да нарушаватъ мира въ господарството. Губернаторитъ и чиновницитъ въ повечето случаи наричаха българскитъ бунтовници *комитети* или *комити*; тѣ пишаха за тѣхъ въ своитъ донесения: тридесетъ *комитета* се явиха въ околноститъ на Шипченскій мѣнастиръ; единъ *комитетъ* на име Ески-Загра, уловили; единъ *комитетъ* ранили, отъ послѣ намѣрили трупътъ му и узнали, че той билъ Георги отъ Градецъ. Така тѣ разбираха думата комитетъ.

Кушчията се призна, че той видѣлъ най-опасниитъ комитетъ Хитю-оглу, и като знаеше, че него го нѣма вече въ Балкана, завзимаше се да го испѣди отъ тамъ. Мюфтията си поклати главата.

— Азъ знаехъ, че ти това ще направишъ. Ами защо го не уловиха казацитъ? Тѣ отидоха право на Кушъ-Бунаръ?

— Прѣди казацитъ да стигнатъ до Кушъ-Бунаръ,